øgede Livsindsigt, den gav ham, havde fjernet ham fra den blombergske Gudfadertro. Fattigdommen i Husmandshytterne, Sygdommens og Vankundighedens Ødelæggelser, den hele — menneskelig set — fortvivlende Uretfærdighed i Livsgodernes Fordeling fremdrev en Trang til fornyet religiøs Erkendelse, til en dybere Indtrængen i Tilværelsens mysteriøse Logik. Og da dette ikke længe forblev ubemærket af Svigerfaderen, gav det Anledning til adskillig Misstemning. Pastor Blomberg, der saa frisindet tillod Folk at mene om Vorherre og Verdensordenen omtrent, hvad de fandt for godt, var derimod meget nøjeseende med, hvilke Tanker man gjorde sig om ham selv; og han var fra sine Omgivelser saa vant til bestandig at høre Ekkoet af sin egen Røst, at han tog enhver Modsigelse som Tegn paa Vrangvilje og ondt Sind. Han, som sjelden viste synderlig Respekt for andres Meninger, ja som undertiden ikke var bange for at spøge ret ungdommeligt med andres religiøse Overbevisning, optraadte, saasnart han selv blev angrebet, med en kirkefaderlig Myndighed, hvori han ikke gav nogen født Sidenius det mindste efter. Per havde i den Anledning ofte maattet tænke paa, hvad Jakobe engang havde sagt eller skrevet til ham om den selvbedrageriske Nidkærhed, hvormed Kirken fra Arilds Tid under Fromhedens Fane havde tilfredsstillet et selvsygt Magtbegær.

Det var da ogsaa ved ganske andre Kilder, hos en hel anden Slags Personligheder, han i denne lange Vinters Ensomhed søgte Næring for sin Aand og uddybede sin Forstaaelse af Livets gaadefulde Tale.

Han var med Aarene bleven et Stykke af en Bogelsker. Hans Øjne blev uvilkaarlig tiltrukket